

Ημερολόγιο 384: Ο καλόγερος θέλει την πρόεδρο της Δημοκρατίας πνιγμένη/Ο Μητσοτάκης τον κουμουτσάκο ακοινώνητο

Γράφει ο Δημήτρης Τζουμάκας

1.1.1822 Ψηφίζεται από την Α' Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου το «Προσωρινόν Πολίτευμα της Ελλάδος»

1.1.2021 Κελαηδήστε ωραία μου πουλάκια κελαηδήστε τον ωραίο σας σκοπό. Καλή μας χρονιά. Σηκώνομαι μετά τις δέκα και τραγουδάω αυτό το άσμα, κάνοντας γυμναστικές ασκήσεις κλάσεως 2021 μέσα στο οχυρό μου, όπως έκανε ο σκακιστής Νίμζοβιτς κατά τη διάρκεια των αγώνων, ζοχαδιάζοντας τους αντιπάλους του. Χτες τραγούδαγα το Μπέλα τσάο, μπέλα τσάο και προχτές Ζιγκουάλα αγάπη γλυκιά μου. Χτες το απόγευμα στις 31 Δεκεμβρίου 2020 που ήταν πέρυσι μίλαγα με την Αρετή στο Σύνδνεϊ, εκεί ήταν περασμένα μεσάνυχτα, ο χρόνος είχε αλλάξει, είχαν μπει στο 2021 με βεγγαλικά στην κρεμαστή γέφυρα και στο πάρκο του σπιτιού μας ήταν όλοι σε καλή διάθεση. Αυτό με κάνει χαρούμενο, όταν οι άλλοι είναι χαρούμενοι. Μου έλεγε πόσο μεταμορφωμένη είναι η κόρη μας με τη καινούρια της σχέση. Λάμπει πάλι το πρόσωπό της. Τέλεια!

Οπότε πλένω τα πιάτα σαν καλός νοικοκύρης, ετοιμάζω καφέ κι ακούω να λένε τα άστρα στο ραδιόφωνο τι προβλέπουν για το μέλλον. Μα θα ήταν φριχτό να ξέρουμε το μέλλον.

2.1.20 Μου έστειλαν βίντεο από τα γενέθλια της θυγατρός Μαρίας από το Σύνδνεϊ που φέτος μου έλειψε. Μετά πέφτω σε μια κατάθλιψη και αποφασίζω να ποτίσω τις μαραμένες ορτανσίες στο μπαλκόνι, τραγουδώντας «μαραμένα τα γιούλια κι οι βιόλες» και «μες τη ζωή μας την πεζή ως πότε πια κανείς θα ζει». Πιάνω και μια Μπέλλου και ύστερα μία πεταλούδα αδέσποτη την οποία απελευθερώνω αφού της κάνω ένα μάθημα για τους κινδύνους της δεύτερης μέρας του έτους και της πανδημίας που καλπάζει στα περίξ.

3.1.20 Κυριακή. Καλεσμένοι στην οικία της καλής φίλης Νίνας στην Κηφισιά για γεύμα με θιασάρχες του θεάτρου. Όμορφα, λιγότεροι από εννέα άτομα σε αποστάσεις ασφαλείας στο τραπέζι αφού βγάλαμε τα παπούτσια μας και φορέσαμε λευκές παντοφλίτσες αέρος. Αξιαγάπητος ο σύζυγος Γιώργος, εξαιρετική η θυγατέρα Αθανασία. Είχα καιρό να ανέβω στην Κηφισιά - τώρα με τους απαγορευτικούς όρους ήταν παρακινδυνευμένο, αλλά και μια λύτρωση συν τοις άλλοις να περπατάς στο ωραίο αυτό προάστιο που διατηρεί την παλιά αρχοντιά του παρά τις κάποιες υπερκατασκευές των νεόπλουτων. Αργά το βράδυ είδα στο διαδίκτυο την παράσταση Η κωμωδία του έρωτα του Ερρίκου Ίψεν που σκηνοθέτησε

εις εκ των καλεσμένων ο Γιώργος Λιβανός. Οπτικά ευχάριστη, με καλή αισθητική αλλά λείπει -πώς να το κάνουμε; η ζεστασιά του ζωντανού θεάτρου.

Αργά το βράδυ σκεφτόμουν τους Βρικόλακες του Ίψεν μία παράσταση στο Εθνικό Θέατρο με τον Μινωτή και την Παξινού πρέπει να ήταν το 1965 που την είδα με ανοιχτό στόμα.

Αργά το βράδι σκεφτόμουν τα σκασιαρχεία από το γυμνάσιο και το χιονοπόλεμο στο Κεφαλάρι της Κηφισιάς με κατάληξη στην Αλάσκα για να πιούμε βερμούτ, φερέλπιδες νεαροί της υψηλής αθηναϊκής κοινωνίας του 60.

4.1.20 Ανασχηματισμός. Τον έδιωξε ο αντίχριστος Μητσοτάκης τον υπουργό του επειδή κοινώνησε. Φωτιά να τον κάψει. Φατριά ακροδεξιά να τον πνίξει. Πλην όμως εκδιώχτηκε κακήν κακώς και ο πρώτος τη τάξει υπουργός Εσωτερικών, ο πρώην δηλαδή γενικός γραμματέας ΚΝΕ που μας μίλαγε με μπουκωμένο στόμα σαν να τρώει παγωτό στην Αλάσκα, και αναλαμβάνει ο πρώην δειλά δή Γραμματέας της πολλά υποσχόμενης τότε Νεολαίας χουντικών και αεί ποτέ Λεπενικός (α προπό: με την κόρη του Οίκου των φασιστών τώρα προ των Πυλών), για να φτιάξουμε ένα καλύτερο μέλλον όπως το προβλέπουν τα άστρα. Από το σφυροδρέπανο στο τσεκούρι. Μέγας είσαι Κυριάκο μου και θαυμαστά τα έργα σου!

Όταν ο άνεμος δεν σε βοηθά πιάσε τα κουπιά. Λατινική παροιμία. Τα άκρα δεξιά. Στο παντελόνι.

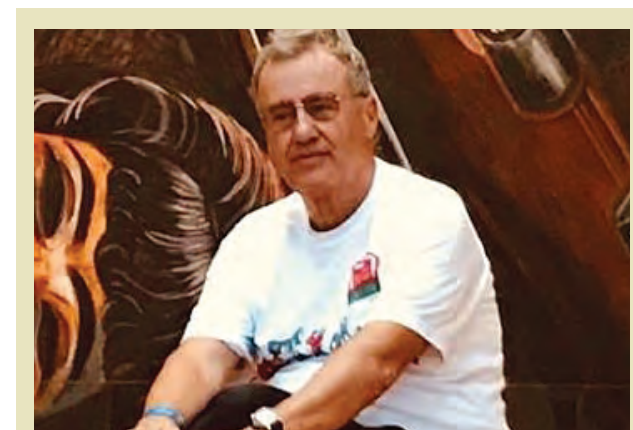
Επίσης ένα τσουνάμι θα ξεκινήσει και θα πνίξει την Πρόεδρο της Δημοκρατίας κυρία Σακελαροπούλου κι αυτό θα ξεκινήσει από τον μακεδονομάχο κ. Καλόγηρο τηλεπερσόνα από τη Βεργίνα, που φιλοξενείται στο δίαυλο της Αυτοδιοίκησης Άττικα, ως μίνι Μέγας Αλέξανδρος. «Δεν θέλει το ευαγγέλιο, δεν θέλει το σταυρό και τον ύμνο είναι υπέρ της παγκοσμιοποίησης», ωρύεται ο Καλόγηρος. «Εβγαλε τα καριοφίλια και τη σημαία η πρόεδρος από το γραφείο της, όπως και ο προηγούμενος, ένα τσουνάμι θα την πνίξει», συνεχίζει ο Καλόγηρος. Από κοντά κι ο Βλάχος. Στην πυρά η Κυρία, να καεί, καεί... όπως οι «μάγισσες» στο μεσαίωνα, 3.000 στην ουρά, αυτές φταίγανε άλλωστε για την πανδημία της ισπανικής γρίπης. Ο καλόγερος όμως την θέλει πνιγμένη σε τσουνάμι ινδονησιακό.

Αχ Καλόγηρε, της δυστυχίας και της Υστερίας της φροϋδικής, αν ήσουν στο Σεράι του Ερωτογάν δεν θα μπορούσες να πεις κουβέντα για τον πολυχρονεμένο. Θα στεκόσουν σούζα για να μην πω στα τέσσερα. Αν ήσουν στη χώρα του Πούτιν κι έλεγες κάτι για τον πρόεδρο θα σε έτρωγε η μαρ-

μάγκα ή καμιά αρκούδα στη Σιβηρία κι αν ήσουν στην Βρετανία δεν θα μιλούσες ποτέ δημόσια προσβλητικά για τη βασίλισσα και τον husband της και ούτε θα τολμούσες να αρθρώσεις κουβέντα στην Κίνα για το Γραμματέα. Εδώ όμως είναι Βαλκάνια και στην ελεύθερη δημοκρατία της φαιδράς πορτοκαλέας είναι πανεύκολο να πουλάει κανείς πατριωτική και αέρα εθνικό κοπανιστό καθυβρίζοντας την απάτριδα, την ανθελληνίδα, την πασιφίστρια, την αλληλέγγυα αρεοπαγίτισσα που τυγχάνει να είναι πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Δώστε τα καριοφίλια στον Καλόγηρο, τα φλάμπουρα και τις σημαίες τις βουτηγμένες στο αίμα να πάρει πίσω του το αίμα, το όνομα και τους αγίους τόπους. Kalogiros for president. Όλα τα UFO μαζί.

«Πριν από σαράντα χρόνια δεκάχρονη τότε ήλθα στη Γερμανία. Πίσω μου δεν άφησα κάποια πατρίδα μόνο το γάτο μου τον Κοτζάμπαση. Δεν έκλαψα για την Κωνσταντινούπολη μόνο για κείνον. Η αίσθηση πως είχα χάσει κάτι περισσότερο από το γάτο μου ήλθε αργότερα. Η Κων/πολη δεν είχε γίνει ποτέ πατρίδα των γονιών μου. Ποτέ δε είχαν αισθανθεί ντόπιοι σ' αυτή την πόλη, ζουσαν σαν επισκέπτες από την Ανατολία και είκοσι χρόνια αργότερα ξανάφυγαν. Στην Ανατολία μας λέγανε Τσερκέζους, στην Κων/πολη Ανατολίτες και στη Γερμανία Τούρκους. Όταν γυρίσαμε πίσω στην Τουρκία μας λέγανε Αλμάντζι, Γερμανούς. Τα αδέρφια μου κι εγώ δεν ξέρουμε πού να θάψουμε τη μητέρα μας όταν πεθάνει. Δεν θα της άρεσε πουθενά. Ούτε η Γερμανία έγινε ποτέ πατρίδα της, παρόλο που έχει πολλές δεκαετίες εδώ». Νετζλά Κελέκ. Γλυκόπικρη πατρίδα

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».